Nr 34 Warszawa, dnia 29 września 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU: str.

219. Okólnik z dnia 2 września 1949 r. w sprawie adresowania korespondencji.

Obserwacje organów pocztowych wykazały, że służba doręczeniowa przesyłek listowych w m. st. Warszawie i innych dużych miastach napotyka na trudności w dzieleniu korespondencji i jej doręczaniu o ile w adresie nie jest wskazany pocztowy urząd oddawczy.

W związku z powyższym zarządza się:

a) wszystkie władze, urzędy, instytucje itp. podległe Ministerstwu Skarbu, znajdujące się w dużych miastach, w korespondencji swojej wskazywać powinny dzielnicowy pocztowy urząd oddawczy, w którym odbierają przesyłki (np. Ministerstwo Skarbu — poczta Warszawa 51),

b) w adresie wysyłanych przesyłek oprócz miejscowości docelowej podawały właściwy urząd pocztowy, a w Warszawie i innych dużych miastach dzielnicowy urząd oddawczy.

Prawidłowe i dokładne adresowanie przesyłek pocztowych ułatwi i umożliwi organom pocztowym szybkie doręczanie ich adresatom.

O bliższe wskazówki należy zwracać się do właściwego urzędu pocztowego.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

---

220. Okólnik z dnia 7 września 1949 r. dotyczący postępowania z dowodami rzeczowymi zajętymi przez Delegatury Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym w sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym.

Podaje się do wiadomości i zastosowania treść zarządzeń, wydanych przez Komisję Specjalną do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym wszystkim Delegaturom tej Komisji w zakresie postępowania z dowodami rzeczowymi zajętymi w sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym:

I. Instrukcja N. 5/47 z dnia 10 marca 1947 r.:

„Przy zabezpieczaniu i likwidowaniu dowodów rzeczowych w sprawach o przestępstwa objęte prawem karnym skarbowym należy odpowiednio stosować przepisy art. 250 i inn. p.k.s., a więc:

a) zajęte przedmioty oddaje się w zasadzie na przechowanie właściwym władzom skarbowym (urzędom akcyzowym, urzędom celnym itp.), a nie przekazuje się ich do O. U. L.

Jeżeli w konkretnych sprawach niezwłoczne przekazanie zabezpieczonych przedmiotów władzom skarbowym byłoby zbyt trudne lub kosztowne, należy je zabezpieczyć w inny sposób w myśl ogólnych przepisów i powiadomić właściwe władze skarbowe, na żądanie których należy im te przedmioty przekazać do przechowania.

Niezależnie od sposobu zabezpieczenia, zakwestionowane przedmioty pozostają aż do ukończenia dochodzenia w dyspozycji Delegatury — do czasu decyzji o dowodach rzeczowych (a więc np. wydania postanowienia Komisji Specjalnej o przepadku itp.);

b) likwidacja (sprzedaż) przedmiotów uznanych za przepadłe przez Komisję Specjalną w sprawach karnych skarbowych należy do właściwości władz skarbowych.

Postanowienia § 40 przepisów wewnętrznych Komisji Specjalnej obowiązują nadal bez zmian (z tym tylko, że w sprawach karnych skarbowych władze skarbowe w zasadzie winny przechowywać zakwestionowane przedmioty i zajmują się ich likwidacją po orzeczeniu przepadku)".

II. Wyciąg z instrukcji N. 3/49 z dnia 25. III. 1949 r.

„Przy przestępstwach karno-skarbowych należy postępować zgodnie z instrukcją Biura Wykonawczego Komisji Specjalnej Nr 5/47 z dnia 10 marca 1947 r., która wyraźnie poucza, że likwidacja (sprzedaż) przedmiotów uznanych przez Komisję Specjalną za przepadłe, na zasadzie przepisów art. 250 § 1 P.K.S. należy do właściwych władz skarbowych (Urzędów Skarbowych, Urzędów Celnych itp.).

Nawiązując do instrukcji Biura Wykonawczego Nr 5/47 z dnia 10 marca 1947 r. dotyczącej postępowania z dowodami rzeczowymi w sprawach karnych skarbowych, Biuro Wykonawcze poleca ścisłe przestrzeganie podanego niżej trybu postępowania w tych sprawach.

Na zasadzie obowiązujących przepisów, a w szczególności art. 250 P.K.S. zabezpieczanie jak również likwidacja dowodów rzeczowych w sprawach karnych skarbowych należy wyłącznie do właściwych władz skarbowych.

Niezależnie od sposobu zabezpieczania, zakwestionowane przedmioty pozostają do ukończenia dochodzenia w dyspozycji Delegatury do czasu decyzji o dowodach rzeczowych (zarządzony zwrot lub przepadek na rzecz Skarbu Państwa).

Zakwestionowane dowody rzeczowe winny być deponowane w pomieszczeniach odnośnych władz skarbowych, muszą być jednak zapisane w księdze dowodów rzeczowych Delegatury, a w rubryce „gdzie zdeponowano" odnotować należy miejsce składowania depozytu podając datę i numer pokwitowania.

Po otrzymaniu orzeczenia o przepadku lub innej decyzji, Delegatura przesyła odpis orzeczenia Komisji Specjalnej lub odpis postanowienia Delegatury właściwej władzy skarbowej — do wykonania".

III. Zarządzenie z dnia 8 lipca 1949 r. Nr Dyr. 141/49.

„Z uwagi na niewłaściwą interpretację instrukcji Nr 3/49 punkt I ustęp c) odnośnie likwidacji przedmiotów pochodzących z przestępstw karno-skarbowych — Biuro Wykonawcze Komisji Specjalnej wyjaśnia co następuje:

Kwoty uzyskane ze sprzedaży przedmiotów co do których Komisja Specjalna orzekła przepadek na rzecz Skarbu Państwa właściwe władze skarbowe zarachowywać będą na dochód budżetowy Ministerstwa Skarbu — część 26 „Ogólny Zarząd Skarbowy" dział I § 42.

Tym samym ustęp ostatni instrukcji Biura Wykonawczego z dnia 10.III. 1947 r. Nr 5/47 nie ma zastosowania i nie należy żądać od władz skarbowych wpłacania omawianych kwot na konto depozytów Biura Wykonawczego Komisji Specjalnej".

W końcu zaznacza się, że powyższe zarządzenia Komisji Specjalnej zostały wydane w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu.

Dyrektor Departamentu H. Birencwajg

---

221. Okólnik z dnia 8 września 1949 r.
w sprawie uzupełnienia wykazu środków leczniczych dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej.

W związku z zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 8 sierpnia 1949 r. w sprawie uzupełnienia wykazu dozwolonych do obrotu specyfików farmaceutycznych (Monitor Polski A — 54, poz. 731) Ministerstwo Skarbu podaje w załączniku uzupełnienie wymienionego w nagłówku wykazu, stanowiącego załącznik do okólnika z dnia 20 czerwca 1949 r. znak D. IV. 4972/3/49 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 149).

Dyrektor Departamentu Z. Czyżewski

Załącznik do okólnika z dn. 8 września 1949 r.

Uzupełnienie wykazu środków leczniczych, dozwolonych do przywozu na podstawie zaświadczeń wojewódzkiej władzy administracji ogólnej

Nazwa środka leczniczego	Postać	Firma wytwarzająca	Nr rej.	Poz. tar. celn.
Cedilanid	płyn	Sandoz, Bazylea	503	384
Cedilanid	amp.	„ „	504	384 i uwaga
Dihydroergotamin	płyn	„ „	502	384
Elkosine	tabl.	Ciba, Bazylea	536	384 i uwaga
Elkosine	amp.	„ „	537	384 i uwaga
Hydantal	draż.	Sandoz, Bazylea	506	384 i uwaga
Intrait de Marron d'Inde	płyn	Boulanger, Dausse, Paryż	546	384
Lobelin	amp.	Sandoz, Bazylea	505	384 i uwaga
Lipiodol 10%	płyn	Guerbet, Saint Quen	520	384
Lipiodol	amp.	„ „ „	521	384 i uwaga
Lipiodol 40%	płyn	„ „ „	522	384
Lipiodol 40%	amp.	„ „ „	523	384 i uwaga
Lipiodol 20%	amp.	„ „ „	524	384 i uwaga
Urisal dr Deschamp	gran.	Lab. Laleuf, Paryż	544	384

222. Okólnik z dnia 9 września 1949 r.
w sprawie uznawania za koszt uzyskania przychodów potrąceń z ceny sprzedażnej spirytusu na Fundusz Odbudowy Gorzelń.

Nawiązując do okólnika z dnia 22 kwietnia 1949 r. Nr D. V. 5907/3/49 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 15, poz. 97), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymienione w cyt. okólniku opłaty na rzecz Funduszu Odbudowy Gorzelń ponoszone przez gorzelnie rolnicze w formie potrąceń z ceny sprzedażnej spirytusu dokonywanych przez Dyrekcję Państwowego Monopolu Spirytusowego w wysokości 8— zł od litra spirytusu, uważać należy przy ustalaniu podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym gorzelni za koszt uzyskania przychodów w rozumieniu art. 10 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 25, poz. 99) względnie art. 13 dekretu z dnia 25 października 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414).

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

---

223. Okólnik z dnia 10 września 1949 r.
w sprawie ustalenia cen wolnego rynku świadczeń w naturze na II półrocze 1949 r. dla celów podatku od wynagrodzeń.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że w jednym z najbliższych numerów Monitora Polskiego zostanie ogłoszone zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 września 1949 r. w sprawie ustalenia cen wolnego rynku świadczeń w naturze na II półrocze 1949 r. dla celów podatku od wynagrodzeń.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że:

1. zarządzeniem Ministra Skarbu z dnia 22 kwietnia 1949 r. wydanym w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie szacowania wartości pieniężnej świadczeń w naturze, ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej niektórych świadczeń w naturze dla celów podatku od wynagrodzeń na rok kalendarzowy 1949 oraz zwolnienia niektórych świadczeń w naturze od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-26, poz. 412) ustalono:

a) wartości pieniężne świadczeń w naturze, otrzymywanych w roku 1949 w postaci wyżywienia, mieszkania służbowego, światła, opału, węgla i użytkowania roli,

b) ryczałty wartości pieniężnej świadczeń w naturze pewnych grup pracowników,

c) zwolnienie od podatku od wynagrodzeń niektórych świadczeń w naturze,

2. wartość pieniężną ordynarii i innych świadczeń w naturze, wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom zatrudnionym w gospodarstwach rolnych, należy szacować — do czasu wydania odrębnego zarządzenia w tej sprawie — prowizorycznie w wysokości i według zasad okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 5 listopada 1948 r. w sprawie ustalenia ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze, wydawanych w granicach norm układu zbiorowego pracy pracownikom zatrudnionym w gospodarstwach rolnych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 95, poz. 429).

W praktyce zatem ustalenie cen wolnego rynku na II półrocze 1949 r. dotyczy tylko świadczeń w naturze nie objętych wyżej wymienionym zarządzeniem z dnia 22 kwietnia 1949 r. oraz okólnikiem z dnia 5 listopada 1948 r. Izby Skarbowe, opierając się na znajomości rodzajów świadczeń w naturze, wydawanych przez znajdujących się w ich okręgu płatników podatku od wynagrodzeń, zwrócą się o dostarczenie określonych w zarządzeniu cenników detalicznych do tych tylko central handlowych lub zbytu przedsiębiorstw państwowych lub będących pod zarządem państwowym, które są właściwe dla wchodzących w grę świadczeń w naturze. Na podstawie otrzymanych cenników Izby Skarbowe sporządzą wykazy cen wolnego rynku świadczeń w naturze na II półrocze 1949 r., które roześlą urzędom skarbowym (rewizyjnym).

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

224. Okólnik z dnia 15 września 1949 r. w sprawie wykupu obligacyj P.P.O.K. 1946 r., które wylosowane zostały do umorzenia bez premii.

I. Odnosi się do wszystkich placówek wykupu.

1) Stosownie do § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 lutego 1946 r. o wypuszczeniu Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 63) na dzień 15 października 1949 r. przypada termin pierwszego bezpremiowego umorzenia P.P.O.K. Obligacje wylosowane w losowaniu niepremiowym podlegają umorzeniu przez wykup obligacyj według ich nominalnej wartości.

2) W związku z tym tabele losowań (począwszy od tabeli VII) będą podzielone na dwie części. W pierwszej części podane będą, jak i w dotychczasowych tabelach Nr serii i Nr obligacji, które wylosowane zostały do premiowania, w części drugiej Nr Nr serii, które wylosowane zostały w losowaniu niepremiowym. Wszystkie obligacje (od Nr 1 do Nr 50), oznaczone seriami wylosowanymi do umorzenia bezpremiowego, podlegają wykupowi według ich wartości nominalnej.

3) Przy wykupie obligacyj wylosowanych w losowaniu niepremiowym należy stosować wszystkie przepisy Instrukcji z lutego 1947 r. dla placówek wykupu P.P.O.K. 1946 r.

4) W związku z tym na wykazie wzór Nr 11 i 11 a na stronie 2 należy wykazywać obligacje premiowe i niepremiowe łącznie w kolejności numeracji serii i obligacji.

Do nomenklatury tych wykazów, wykazu Nr 12 i pism, przy których te wykazy są przesyłane należy wprowadzić następujące zmiany:

a) w piśmie wzoru Nr 11 na stronie 1 zamiast słów „tytułem zwrotu premii P.P.O.K." należy używać słów „tytułem zwrotu kwot za wykupione obligacje P.P.O.K.";

b) w piśmie wzoru Nr 11 na stronie 2 zamiast słów „za wypłacone premie" należy używać słów „za wykupione obligacje";

c) ostatnia kolumna wykazów Nr 11 i 11 a na stronie 2 nosić ma tytuł zamiast „wysokość wypłaconej premii" — „wysokość wypłaty", ponieważ kwoty tej kolumny odpowiadać będą wysokości faktycznej wypłaty, a mianowicie przy obligacjach, na które padły premie — wysokości wypłaconej premii, przy obligacjach wylosowanych w losowaniu niepremiowym — wysokości wartości nominalnej obligacji;

d) trzecia kolumna wykazu Nr 12 na stronie 2 nosić ma tytuł zamiast „ogólna kwota wypłaconych premii przez placówki wykupu" — „ogólna kwota wypłat placówek wykupu".

5) W związku z przeprowadzoną w Ministerstwie Skarbu reorganizacją, wszystkie pisma i wykazy, przeznaczone zgodnie z Instrukcją dla Urzędu Pożyczek i Długów Państwa adresować należy do Ministerstwa Skarbu, Departament VI, Wydział Pożyczek i Długów.

II. Odnosi się do Narodowego Banku Polskiego.

6) Stosownie do ustępu 6 lit. d i lit. e części II Instrukcji obowiązuje nadal przesyłanie dla Wydziału Pożyczek i Długów zestawienia sumarycznego obrotów (wzór Nr 12 — wykaz i pismo 1).

Oddziały Narodowego Banku Polskiego, które w danym miesiącu miały wyłącznie tylko obroty przeprowadzone przez własną placówkę, nie przysyłają sumarycznego zestawienia (wzór Nr 12) a przysyłają Wydziałowi Pożyczek i Długów tylko wykaz (wzór Nr 11). Oddziały te jednak winny bezwzględnie zaznaczyć na wykazie wzoru Nr 11, że inne placówki w danym miesiącu obrotów nie miały. Przysłanie tylko wykazu (wzór Nr 11) bez powyższej adnotacji wywoła niepotrzebną korespondencję.

7) Znosi się przewidziane w ust. 6 lit. f części II Instrukcji przesyłanie odpisu sumarycznego zestawienia dla Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu (wzór Nr 12 — zestawienie i pismo 2).

p. o. Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

---

225. Okólnik z dnia 20 września 1949 r. w sprawie ulg w spłacie zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy.

W związku z podniesionymi wątpliwościami co do uprawnień władz podatkowych w zakresie odraczania, rozkładania na raty i umarzania zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy — Ministerstwo Skarbu mając na uwadze, że w czasie obowiązywania przepisów ustawy o Funduszu Pracy władze podatkowe były uprawnione do rozkładania na raty, odraczania a także i umarzania tych opłat w przypadku stwierdzonej ich nieściągalności — poleca w porozumieniu z Ministerstwem Pracy i Opieki Społecznej nadal stosować do pozostałych nielicznych już zaległości z tego tytułu dotychczasowy tryb postępowania w zakresie rozkładania na raty, odraczania i umarzania tych opłat w granicach uprawnień określonych rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 27 czerwca 1949 r. w sprawie wykonania art. 23, 26 i 35 dekretu o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. z 1949 r. Nr 42, poz. 321). Przyznanie ulg w spłacie zaległych opłat na rzecz Funduszu Pracy oraz umorzeń tych opłat nie wymaga uprzedniego porozumiewania się z władzami podległymi Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej.

Dyrektor Departamentu **S. Kołakowski**

---

226. Okólnik z dnia 22 września 1949 r. w sprawie podatku obrotowego od loterii fantowych.

W związku z wątpliwościami, jakie nasunęły się przy interpretacji przepisów o podatku obrotowym w odniesieniu do loterii fantowych, Ministerstwo Skarbu zmieniając okólnik z dnia 31. XII. 1948 r. w sprawie skasowania akcyz i opłat monopolowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 2, poz. 7/49) w punkcie 3 ust. pierwszy po słowach: „Polskiego Monopolu Loteryjnego" skreśla ostatnie słowa: „oraz od sprzedaży losów loterii fantowych".

Równocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że obrót osiągnięty ze sprzedaży losów loterii fantowych podlega podatkowi obrotowemu w przypadku gdy zachodzą warunki określone w art. 3 ust. 1 dekretu z dnia 25. X. 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413), to znaczy, gdy dokonywane z powyższego tytułu świadczenia mają charakter prywatno-prawny, a są wykonywane zawodowo i odpłatnie. W tych przypadkach należy od powyższych obrotów pobierać podatek obrotowy według stawek określonych w art. 7 powołanego dekretu.

Natomiast w przypadku, gdy dokonywane z tytułu sprzedaży losów loterii fantowych świadczenia nie mają charakteru świadczeń zawodowych w rozumieniu § 10 p. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8. III. 1949 roku w sprawie wykonania dekretu z dnia 25. X. 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108), wówczas obrót ze świadczeń tych osiągnięty nie podlega opodatkowaniu.

Ponieważ zgodnie z postanowieniami art. 3 ust.1 ustawy z dnia 9. VII. 1936 r. o monopolu loteryjnym (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 398) zezwolenia na urządzanie loterii fantowych mogą być wydawane wyłącznie wtedy, gdy loterie urządzane są na cele dobroczynności lub użyteczności publicznej, przeto świadczenia z tytułu urządzania loterii fantowych przez organizacje społeczne przeważnie nie będą podlegały podatkowi obrotowemu, albowiem nie można tych świadczeń uważać za zawodowe, skoro najczęściej zamiarem organizatorów wspomnianych imprez nie jest wykonywanie tych świadczeń w sposób częstotliwy.

Wpłacone nienależnie tytułem podatku obrotowego od loterii fantowych kwoty podlegają zwrotowi na wniosek stron zainteresowanych.

za Ministra Skarbu **Prof. Dr Leon Kurowski**
Podsekretarz Stanu

---

227. Okólnik z dnia 23 września 1949 r. w sprawie stawek podatku obrotowego od sprzedaży prądu elektrycznego po zmianie napięcia.

W związku z wątpliwościami przy ocenie charakteru czynności zmiany napięcia prądu elektrycznego Ministerstwo Skarbu, w oparciu o opinię Ministerstwa Górnictwa i Energetyki, wyjaśnia, co następuje:

Czynności zmiany napięcia tego samego rodzaju prądu (podwyższania wzgl. obniżania) nie są czynnościami przerobu. Wykonywane one są zwykle przy użyciu samego tylko transformatora bez siły motorycznej, maszyn i obsługi ludzkiej. Wspomniane czynności zmiany

napięcia prądu mają na celu dostosowanie tego samego rodzaju prądu do potrzeb konsumcyjnych i jako takie mają charakter czynności przygotowawczych w rozumieniu art. 7 ust. 2 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413).

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, że sprzedaż nabytego prądu elektrycznego, dokonana po zmianie jego napięcia, podlega opodatkowaniu podatkiem obrotowym według stawek przewidzianych w art. 7 ust. 1 pkt 2) lit. a) i pkt 4) powołanego dekretu.

Dyrektor Departamentu **S. Kołakowski**

---

228. KOMUNIKAT.

o wydaniu cennika robót budowlanych i instalacyjnych.

Podaje się do wiadomości i wykorzystania, iż na polecenie Ministerstwa Budownictwa został opracowany w ramach Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy cennik robót budowlanych i instalacyjnych oparty na obowiązujących normach i przepisach. Cennik ten może służyć za podstawę do wyceny robót na terenie całego kraju. Cennik nabywać można w Związku Zawodowym przy W. D. O. Warszawa, Chocimska 35.

C E N N I K

BOBÓT BUDOWLANYCH I INSTALACYJNYCH

ważny w dziale rob. od 1. 5. 1949 r.

ważny w dziale mat. od 1. 1. 1949 r.

Skorowidz ogólny:

Część I. Cennik robót budowlanych — stan surowy dla budów średniej wielkości
Cena zł 2.000.

Część II. Cennik robót budowlanych — wykończeniowych dla budów średniej wielkości
Cena zł 2.000.

Część III. Cennik robót instalacyjnych sanitarnych dla budów średniej wielkości
Cena zł 2.000.

Część IV. Cennik robót instalacyjnych elektrycznych dla budów średniej wielkości
Cena zł 1.500.

Część V. Cennik robót budowlanych drobnych remontowych
Cena zł 2.000.

Część VI. Cennik robót instalacyjnych sanitarnych drobnych remontowych
Cena zł 1.500.

Część VII. Cennik robót instalacyjnych elektrycznych drobnych remontowych
Cena zł 1.000.

Wydawnictwo Związku Zawodowego Pracowników Państwowych

Koło przy Warszawskiej Dyrekcji Odbudowy na podstawie opracowań W. D. O. uzgodnionych z M. O. O. N., D. O. W. W. K. i przedstawicielami przedsiębiorstw uspołecznionych: PPB, PBP, WPB, PPRK, SPB i MPRB.

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych Serii C za Nr 130067—130100 zagubione przez poborcę Urzędu Skarbowego w Szczecinku, okręgu Izby Skarbowej w Szczecinie.

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego oraz blankiety dwóch dowodów wpłaty na pobór podatku obrotowego i dochodowego od płatników dokonujących uboju, Seria E, Nr 484150, brak których stwierdzony został w Urzędzie Skarbowym w Krotoszynie, okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu.

Unieważnia się blankiety pokwitowań kasowych na pobór podatku obrotowego i dochodowego od płatników dokonujących uboju, Seria B za Nr 175045—175050, skradzione oglądaczowi mięsa w okręgu Izby Skarbowej w Płocku.

Unieważnia się blankiety pokwitowań poborców Seria G za Nr 295749—295800 oraz blankiety na pobór podatku zryczałtowanego wz. Nr 10 (bezkwotowe) za Nr 114039—114050, zagubione przez poborcę skarbowego 1 Urzędu Skarbowego w Jeleniej Górze.

o unieważnieniu blankietu karty rejestracyjnej.

Unieważnia się blankiet karty rejestracyjnej Nr 502601 wzór Nr 462, brak którego stwierdzony został w Izbie Skarbowej w Warszawie.

o unieważnieniu znaczków legitymacyjnych.

Unieważnia się znaczki legitymacyjne z napisem w otoku „Ochrona Skarbowa" za Nr Nr 1241, 1082, 1122, zagubione przez pracowników Ochrony Skarbowej.

SPROSTOWANIE

W okólniku z dnia 25 sierpnia 1949 r. ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Min. Skarbu Nr 32, poz. 211 wkradły się następujące błędy, a mianowicie:

1) Część II przykład 1 wiersz 4 od dołu po wyrazie „świadczenia" brak litery „z";

2) Część XIV punkt 1 wiersz przedostatni wyraz „szynszu" należy poprawić na „czynszu";

3) Część XX wiersz 12 łącznik „i" między wyrazami „podatku" i „z umowy najmu" należy skreślić;

4) Część XXII ustęp czwarty wiersz czwarty wyraz „szynszu" należy poprawić na „czynszu";

5) Część XXVI pkt 3) wiersz trzeci zamiast wyrazu „doliczonej" winno być „obliczonej";

6) Część XXXI punkt 1) w wierszu szesnastym po wyrazie „przesłuchać" należy wstawić wyraz „najemców".

OGŁOSZENIA

o unieważnieniu legitymacji urzędowych.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 10974 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny w Warszawie dla ob. Jarzynka Antoniego.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr BS. 25 wydaną przez Izbę Skarbową w Katowicach dla ob. Bugli Jana.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 57 wydaną przez Okręgowy Inspektorat Ochrony Skarbowej w Bydgoszczy dla ob. Kucharskiej Henryki.

Unieważnia się skradzioną legitymację emerytalną Nr 16582 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Gut Michała.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 693 wydaną przez Izbę Skarbową w Rzeszowie. dla ob. Hanusa Jana.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 1488 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Ankudowicz Anny.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 450 wydaną przez Izbę Skarbową w Kielcach dla ob. Deryńskiego Kazimierza.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 539 wydaną przez Izbę Skarbową w Warszawie dla ob. Myzi Alicji.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 1860 wydaną przez Izbę Skarbową w Poznaniu dla ob. Rataja Józefa.

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 521 wydaną przez Izbę Skarbową w Płocku dla ob. Pajewskiej Danuty.

Cena zł 30

Prenumerata wynosi: rocznie zł 2400, półrocznie — zł 1300, kwartalnie — zł 700.
Prenumeratę należy wpłacać zgóry na piętnaście dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto Administracji Dz. Urz. Min. Skarbu w PKO w Warszawie Nr I-4428.
Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 600 (ryczałt).
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.
Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1. Zam. 9761, B-89302, 8,500, 26. IX. — 30. IX.—49.